

Cocon

Een schaduw, levenslang
EEN ZCP9QNM • JEL6U2J9U2

JAARGANG 16 NUMMER 1

MAART 2016

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 16 juni 2016.
Kopij vóór 14 mei 2016 sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: NL 92 INGB 0000283350

VAN DE REDACTIE

Laatst was ik op een feest, een groot feest. De hoofdpersonen, een echtpaar, vierden een gezamenlijke verjaardag, want hij werd 85 en zij 80, samen 165 jaar. Reden genoeg om dat uitgebreid te vieren. En terecht.

Tijdens dat feest kwam ik te praten met een familielid, een weduwe. Haar man was het jaar daarvoor vrij plotseling overleden. En daar zat zij te midden van de feestvierders. Zelf vierde zij mee, want dat vond ze de moeite waard. Als vanzelf kwamen we te spreken over haar overleden echtgenoot. En daar vloeiden de tranen, midden op het feest. Raar? Welnee, helemaal niet. Lachen en huilen zijn allebei uitingen van emotie en ze horen bij het leven. Als je niet met elkaar kunt huilen, kun je ook niet met elkaar lachen. In een liedje van Bert en Ernie – Sesamstraat – zingt oom Rudolf op een gegeven moment: “Als je niet alleen kunt leven, kun je 't ook niet met elkaar.” Een wijsheid die veel kijkertjes verre te boven gaat, maar bij mij is 'ie blijven hangen. Bij mijn kinderen ook trouwens.

En dan komt Rien met de voorplaat voor deze Cocon, in de hoop dat ik daar iets mee kan, iets over kan schrijven. Nou, een paar opmerkingen dan.

'Heb je er nou nog steeds last van?' Het is niet te geloven, maar dit wordt soms al na een jaar gevraagd! Alsof het over zou zijn. De vraagsteller kunnen we er op wijzen, dat het nooit over gaat, het is geen verkoudheid! Mijn antwoord zou zijn: “Ja, ik heb er nog steeds last van en het zou gek zijn als dat niet zo was. Maaïke is er niet meer en ze komt ook nooit meer.” En dat doet pijn, pijn die heus niet altijd ondraaglijk is, maar die er wel altijd is, soms een beetje, soms hevig, maar nooit niet.

'Geef het een plekje!' Ja, ja. Als ik maar wist waar en dan zou ik het nog niet doen. Een plekje? Daar kun je omheen lopen, dat kun je mijden, dat kun je negeren, maar zo werkt het niet. Ikzelf ben dat plekje, ik ben die mens met dat gemis, met dat verdriet. Zo zit mijn leven nu in elkaar, er is geen ontkennen aan, er is geen ontkomen aan en ik wil het ook niet, want dan zou ik mezelf verraden en – veel erger – ik zou haar bestaan ontkennen. Ze bestaat immers in mijn herinneringen?

'Hoe is het nu?' Dat vind ik een goede vraag, veel beter dan 'Hoe gaat het?' Want op de vraag hoe het nu met me is, kan ik wel antwoord geven, ook wel hoe het gisteren was, maar niet hoe het morgen is. De pijn golft, het verdriet golft. Soms helemaal niet en soms heel erg. Maar je weet nooit wanneer het weer losbarst. Wel weet ik dat het mij goed doet als mensen op straat, in het winkelcentrum of waar en wanneer dan ook, spontaan over Maaïke beginnen en laten zien hoe zij in hun leven een rol speelt.

We hebben nu alweer het eerste nummer van de Cocon van 2016 in handen en we hebben geen idee wat dit jaar ons zal brengen. Dat is maar goed ook, denk ik wel eens, want je moet je toch eens voorstellen dat je weet wat er gaat gebeuren. Dan denk je natuurlijk aan de geboorte van een (klein-)kind, aan een huwelijk, aan een jubileum, aan allemaal vrolijke gebeurtenissen en je verheugt je daar op. Maar als je nou ook zou weten dat dan en dan, op die dag, daar en daar, je kind zal worden vermoord, dan heb je vanaf dat moment geen leven meer. Ik moet er niet aan denken. Ik zou het niet willen weten.

Nee, dan is gedenken beter. We stellen onze dierbare(n) centraal, we geven ze de plaats in ons leven die hen toekomt (dus toch een plekje?).

Zo hebben we de decemberbijeenkomst hopelijk ook weer beleefd, ter ere van hen die er niet meer zijn, maar wier namen genoemd worden. Op de laatste pagina van dit nummer vindt u foto's van die bijeenkomst.

Wij, de redactie van de Cocon, hopen dat u, lezers van de Cocon, veel zult herkennen in de verhalen, in de foto's en wij hopen dat dit jaar voor u een jaar vol leven zal zijn, een geschonden leven weliswaar, en een niet te herstellen leven, maar een leven. Onze dierbaren kunnen het niet meer, maar kunnen wij hun leven voortzetten?

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Als u de Cocon leest, is het inmiddels medio maart en ligt de emotionele zware periode van kerst en jaarwisseling, gevoelsmatig ver achter ons. We hebben de draad weer opgepakt en maken ons op voor het voorjaar en proberen ondanks de altijd aanwezige pijn van verlies er het beste van te maken.

In de december-Cocon heb ik melding gemaakt van de op handen zijnde december-herdenkingsbijeenkomst. Inmiddels kunnen we tevreden terugzien op een zeer geslaagde bijeenkomst. De muzikale bijdragen van koor, strijkkwartet en harpiste waren prachtig. Het muzikale gedeelte van de decemberbijeenkomst is inmiddels uitgegroeid tot een volwaardig herdenkingsconcert. Leo Fijen begeleidde ons ingetogen en respectvol, zoals alleen hij dat kan, met het noemen van de namen van onze dierbaren en het aansteken van de kaarsjes. Tijdens het uitstekende buffet na afloop van de bijeenkomst, hebben we Leo Fijen tot erelid van de VOVK mogen benoemen.

Het Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid (CCV) organiseerde, samen met het ministerie van Veiligheid en Justitie, op 16 november een symposium over de aanpak van geweld en de innovaties hierin. Dit symposium werd bezocht door veiligheidsprofessionals die de aanpak van geweld als kerntaak en interesse hebben. Eén onderdeel van het plenaire programma bestond uit de lancering van een nieuw product: de portal geweld, een digitaal overzicht van alle maatregelen die zich hebben bewezen in de aanpak van geweld. Oorspronkelijk zou de minister van Veiligheid en Justitie, Ard van der Steur, dit overzicht officieel lanceren. Helaas was de minister verhinderd en zocht de organisatie een geschikte vervanger voor de minister. Hierbij werd gedacht aan de VOVK. De bijdrage zou eruit bestaan dat er een kort interview zou zijn tussen de dagvoorzitter en een nabestaande over de impact die geweld kan hebben op een mens. Vervolgens zou het overzicht/portal officieel gelanceerd worden. Het VOVK-bestuur vond Sophia Kammeijer, voormalig voorzitter van onze vereniging, bereid de VOVK te vertegenwoordigen en met een druk op de rode knop de start te geven van een nieuwe website over innovatieve ontwikkelingen tegen geweld bij verschillende organisaties.

Via de DJI ontvingen wij/FNG een uitnodiging van de directie van P.I. te Nieuwersluis voor het bijwonen op 21 december van de vertoning van de documentaire: *‘Wat is herstel?’*. Hierin spreken vier vrouwen die gedetineerd zitten in P.I. Nieuwersluis over hun delict (moord) en over hun proces van herstel. In deze productie komt de delictbeleving en hoe zij nu over hun slachtoffers en nabestaanden denken aan bod. Twee van de vrouwen hebben contact gezocht met nabestaanden van hun slachtoffer en vertelden daarover. In het tweede gedeelte van de ochtend vertelde een nabestaande (Jack Keijzer, lid van VOVK en voorzitter LOvNG) over wat hem was overkomen en over het contact dat hij heeft gehad met een van de daders van dat delict. Verschillende bestuursleden woonden de presentatie bij.

Van de Werkgroep Slachtoffers en Tenuitvoerlegging van het ministerie van Veiligheid en Justitie en Slachtofferhulp Nederland, kreeg het VOVK/FNG-bestuur de uitnodiging om de presentatie op 7 december op het ministerie, de bevindingen van de werkgroep bij te wonen en getuige te zijn van de lancering van de eenmalige publicatie van het magazine DUPE (digitaal onder onze leden verspreid). Uw voorzitter werd gevraagd voor een interview in het magazine en om tijdens de presentatie deel te nemen aan een pitch en te reageren op wat er inmiddels voor nabestaanden van geweldsslachtoffers is bereikt en wat er nog op het wensenlijstje staat. Leidraad was de stelling “Recht doen aan slachtoffers is geen gelopen race, want...”

Medio februari vond er constructief overleg plaats tussen het FNG-bestuur en het bestuur van de Stichting Nationaal Monument tegen Geweld (SNMtG). Naast operationele zaken werd met elkaar gesproken over de rol van de FNG in relatie tot de Muur.

Inmiddels zijn alle overheidsinstanties weer uit de startblokken vertrokken en kan ik u in de volgende Cocon meer vertellen over de diverse overlegmomenten die we dan achter de rug zullen hebben.

Graag wil ik u nog wijzen op de Algemene Ledenvergadering op 19 maart. Ik hoop velen van u op de vergadering te zien.

Jan van Kleeff,
voorzitter

HET VERHAAL VAN

Annemarie Sluijs † 12-12-2006

Fietsend op straat valt een ex-buurman de 29-jarige Annemarie Sluijs aan en steekt haar in de rug met een mes, terwijl hij haar voorbij rijdt. Ze valt van haar fiets, de dader keert nog een keer terug en steekt nogmaals toe, wat fataal blijkt. De psychotische man was jaloers omdat zij een vriend had.

Wanneer ik Sybrenne en Ron Sluijs bezoek, valt me de ruime landelijke omgeving op waar zij woonachtig zijn en wat een mooi huis zij bezitten. Ontvangen in de serre waar even later de zon volop naar binnen schijnt, lijkt alles zo vredig. Mooi gezinnetje, mooi huis, alles voor elkaar. Maar ook hier ervaar je een zware rugzak van de gebeurtenissen die het leven zo anders gemaakt hebben.

Annemarie is 29 jaar en woont zelfstandig in een Alkmaarse flatwoning, vaak vergezeld van haar vaste vriend. Ze werkt bij een reisbureau en geeft 's avonds les in salsadansen, wat haar passie is. In het najaar van 2006 ergert ze zich langzamerhand aan een 34-jarige buurman waarmee ze tot dan toe een normale buurverhouding had. Ze vond hem van het begin af, dat ze daar kwam wonen, een beetje een zielige jongen. Omdat hij geen auto had, heeft ze hem ooit aangeboden om, samen met haar vriendin, boodschappen te doen. Daar maakte hij dankbaar gebruik van en zo werd er in bepaalde mate met elkaar opgetrokken, ondanks dat er absoluut geen sprake was van meer dan vriendschappelijk gedrag. Hij vraagt echter steeds meer aandacht van haar, wat ze niet prettig vindt. Na een paar jaar koopt ze een huisje niet ver van waar ze eerst woonde. Dan

gebeuren er een paar vreemde dingen. Zo worden bij haar auto op de parkeerplaats van haar woning, tot twee keer toe, vier banden lek aangetroffen, terwijl er niet één andere auto wat mankeert. Op een bepaald moment belt hij bij Annemarie aan de deur en als ze die opent loopt hij meteen door naar binnen. Eenmaal binnen wordt hij met Annemaries vriend geconfronteerd en vertrekt meteen weer. Wanneer ze voor de derde maal een spijker in haar band vindt neemt de onrust toch toe. De politie reageert lauw op de aantijgingen met 'dan parkeer je die auto toch maar ergens anders!'

Ron zegt 'het moet wel van hem zijn geweest, ook Sybrenne en Ron hadden beiden in die tijd een spijker in hun autoband en zij hebben verder nooit een lekke band gehad'. Dit lijkt geen toeval. Sybrenne vertelt dat ze eind november nog met Annemarie een weekje met vakantie in Lissabon is geweest. Achteraf natuurlijk een geweldige herinnering om samen als moeder en dochter nog zulke intense dagen met elkaar te hebben doorgebracht. Als Sybrenne met haar dochter over de situatie spreekt, antwoordt ze 'Ach mam, als ik hem zie zeg ik gewoon gedag en verder niets, uit'.

Na de kortstondige vakantie, neemt de ongerustheid bij Annemarie toe. Ze komt hem vaak tegen op plaatsen die ze zeker niet verwacht. Het is alsof hij er op loopt om Annemarie te treffen. Annemarie zegt haar buurman nogmaals dat ze geen contact met hem wil. In het gezin Sluijs wordt er gesproken of ze niet beter een andere woning verder van de 'oude' flat weg, kan gaan zoeken. Annemarie wijst deze suggestie echter resoluut van de hand. Ze woont daar prima en ze redt het verder wel.

Op twaalf december 2006 fietst Annemarie om circa 18.00 uur, na haar werk, naar huis. Plotseling wordt ze met verschillende messteken in haar rug overvallen. Ze smakt bloedend tegen de grond, huilt van de pijn en schreeuwt om hulp. Vlakbij is een bushalte waar verschillende mensen staan te wachten, maar geen van hen voelt zich geroepen om te helpen. Tegenover de plek des onheils ziet een jonge vrouw het verschrikkelijke tafereel voor haar ogen en steekt schielijk de straat over. Wanneer ze de fietsende dader echter wederom op het slachtoffer aan ziet stormen, blijft ze

van schrik midden op de weg staan. De man steekt nogmaals verschillende keren toe en verdwijnt dan op zijn fiets uit het straatbeeld. Het meisje ontfermt zich alsnog over de hevig bloedende Annemarie. Enige hulp in welke vorm dan ook, blijkt te laat.

Tegen half zeven rinkelt de telefoon in huize Sluijs. Met 'Sluijs' neemt Ron zoals gebruikelijk op.

"Gefeliciteerd met die kankerdochter van je!" is het enige wat hem wordt toegebeten. Ron legt verbaasd de telefoon naast zich neer.

Kennelijk is de dader daarna doorgefietst naar het politiebureau. Hij meldt zich met de opmerking dat hij ineens in de gaten kreeg dat hij met een bebloed mes in zijn hand rond fietste. Hij wist echter niet waarom! Zo waren de eerste berichten waarmee Sybrenne en Ron door de familierechercheurs op de hoogte worden gesteld. Zij komen 's avonds om 23.30 uur het dramatische bericht vertellen. Er had zich iemand aangegeven en meer was er dan nog niet bekend. Ron wordt, overeenkomstig de procedure, in eerste instantie aan de tand gevoeld. De verdachte had tegen de politie gezegd dat Ron hem had gewaarschuwd dat zijn dochter hem wilde vermoorden. Hij voelde zich namelijk bedreigd door Annemarie. Sybrenne wordt gevraagd of ze iets wist van dergelijke bedreigingen. 'Volkomen geschikt', zegt Ron.

'Verdachte blijft tot op de rechtszaak volhouden dat hij van niets weet. Hij doet voorkomen alsof Annemarie het op zijn leven had gemunt en zij bovendien ook voor anderen gevaarlijk had kunnen zijn'. In het huis van de verdachte vindt de politie een briefje met 'kandidaten': Annemarie, zijn eigen vader en een meisje dat ook in de flat woont en waarmee gezamenlijk boodschappen werd gedaan. Maar 'hij' weet van niets.

Voor de familie Sluijs is het zeker dat het een vooropgezet plan betrof waarover hij had nagedacht. Twee weken van tevoren had hij een mes gekocht. De winkelier wist nog te vertellen dat betrokkene had gevraagd of het mes, in de hand genomen en weggemoffeld in zijn mauw, voor omstanders zou opvallen. Hij was haar trekken nagegaan zodat hij wist waar en hoe laat zij uit haar werk kwam. Op de dag van de moord had hij een hele dag in het winkelcentrum, waar Annemarie werkte,

rondgelopen. In de woning van de moordenaar vond de politie een open telefoonboek waarin het telefoonnummer van Sybrenne en Ron was omcirkeld.

In het Pieter Baan Centrum wordt de verdachte onderzocht: paranoïde schizofrenie, is de diagnose. Tijdens de zitting verandert hij niet van gedachte: hij weet van niets, dus een bekentenis komt er niet. Hij wordt veroordeeld tot TBS met dwangverpleging. Tijdens de zitting hebben de dader en Sarah, het meisje in wier armen Annemarie gestorven is, nog oogcontact. Sarah is bang, omdat hij haar immers op de plek des onheils heeft gezien. Vlak na de gebeurtenis sprak Sybrenne de wens uit om op de 'plek' te gaan kijken. Zodoende kwamen ze bij het vlakbij gelegen eettentje van waaruit de eigenaar naar 112 gebeld had. Via, via worden ze met Sarah in contact gebracht. Van haar horen ze details van de laatste ogenblikken van Annemaries leven. Omdat de onderzoeken en de rechtszaak de familie in beslag nemen komt het niet meer tot een verder contact.

Het gezin krijgt al bij de derde dag het aanbod om met Slachtofferhulp in contact te treden. Jan Camps wordt uitgenodigd en neemt een voorname plaats in bij de eerste verwerkingen van het verlies. Ron vertelt dat zij en de kinderen daar in die tijd veel aan gehad hebben. Ze onderkennen het belang van hulp van die organisatie en hebben groot respect voor Jan. Niet veel later stort Ron zich maar weer op het werk. De beide andere kinderen van Sybrenne en Ron, zoon Sybren en dochter Marian, haken dat jaar af met hun studie. Sybren die in Delft studeert en woont, wordt terug naar huis gehaald nadat zijn relatie over is. Ook Marians relatie wordt beëindigd. Het gemis van hun oudste zus wrekt zich. De vriendin van Annemarie, die ook op het dodenlijstje stond, verhuist uit Alkmaar en raakt later arbeidsongeschikt.

'We hebben elkaar nog en dat is een voorrecht', is het antwoord van Ron op de vraag hoe het met ze gaat. Met de kinderen gaat het inmiddels goed, ze zijn alsnog afgestudeerd en hebben beiden een fijne relatie. Inmiddels is er sprake van oma en opa van twee kleintjes van Sybren en zijn vrouw Sandra. Alles en iedereen is gezond en het gezin is zeer hecht, dat houdt ze op de been.

‘Er gaat echter geen dag voorbij’, vertelt Sybrenne, ‘dat Annemarie niet op een of andere manier voorbij komt.’ Dat geldt voor ons zo, maar ook in bepaalde mate bij onze kinderen. ‘Annemarie blijft nu eenmaal aanwezig!’

Inmiddels is Ron gepensioneerd, maar zijn oude werk (directeur van het CIOS te Overveen) neemt nog een belangrijke plaats in. Elk jaar gaan oud-collega’s met elkaar eten in Leiden.

[Niet veel later wordt er met trots een fotoalbum getoond waarop het hechte gezelschap van collega’s en hun kinderen op de uitgaansdagjes van het CIOS-personeel, te zien zijn]

Wanneer Ron in de trein op weg naar het etentje is, valt hem een mooie vrouw op die tegenover hem zit. Na de overstap in Haarlem zit ze wederom in zijn nabijheid terwijl er inmiddels wat collega’s bij hem zijn aangesloten. Wanneer ze in Leiden uitstappen wordt hij door de vrouw aangesproken:

‘U bent toch meneer Sluijs?’ De vrouw in kwestie blijkt het meisje Sarah te zijn. ‘Van een onschuldig meisje uitgegroeid tot een ingetogen vrouw’, zegt Ron. Telefoonnummers worden snel uitgewisseld en vanaf dat moment kan en mag een contact niet lang meer op zich laten wachten, vindt men. Inmiddels is er tussen de familie Sluijs en Sarah en haar vriend een goed contact. Sarah was steeds terughoudend en bang dat haar inbreng op die fatale dag als onvoldoende uitgelegd zou kunnen worden. Dat heeft haar steeds weerhouden om concreet in contact te treden.

De dader is al een tijdje transmuraal, dus onder toezicht buiten de poort. Om de twee jaar is de familie Sluijs op de hoogte gesteld van een verlengingszitting. Afgelopen jaar oktober is er voor één jaar verlengd. Ron vreest dat hij vanaf dit jaar meer vrijheid krijgt en dat geeft toch bedenkingen. Het levert vragen en angst op, ook bij Sarah. Hij kent Sarah immers. Op mijn vraag hoe het dan in wezen met de dader gaat zegt Sybrenne dat wanneer hij zijn medicijnen neemt hij rustig blijft. Maar daar zit hem bij geboden vrijheid nou net het probleem. ‘Een verhoogd recidive-risico’, zegt Ron, ‘dan ben je toch gek wanneer je hem vrij laat?’

Dit brengt het gesprek op de rechten van slachtoffers en zijn functie als bestuurslid van de VOVK. Jan Camps had in 2007 al eens geopperd dat een functie binnen het bestuur wellicht iets voor Ron zou zijn. Ron kon zich vanwege zijn drukke werk echter steeds excuseren, totdat hij met pensioen ging en het wederom ter sprake kwam. ‘Enerzijds is het werk voor me’, zegt Ron, ‘maar dan wel heel zinnig en nuttig werk. Soms zit ik in een vergadering bij een bepaalde zaak waarbij ik wel kan janken, maar dan kun je het toch weer oppakken. Onder andere door de inbreng vanuit de vereniging is er spreekrecht voor de slachtoffers afgedwongen. Bij dit soort zaken kan ik nu mijn steentje bijdragen en dat is waardevol. En vergeet Sybrenne niet, die doet zoveel werk op de achtergrond. Mutaties in het ledenbestand bijhouden is heel waardevol!’

En zo is het, zonder de energie van mensen zoals Ron en Sybrenne is er geen bestuur, geen VOVK en geen vertegenwoordiging van nabestaanden en slachtoffers. Dank jullie hartelijk familie Sluijs!

Rien Verbiest

(Gedicht)
Zonder jou

*De wereld is wonderlijk leeg zonder jou.
Er staat maar zo weinig meer in.
De hemel is aldoor zo hinderlijk blauw.
Waarom?
Wat heeft het voor zin?
De merel zit zachtjes te zingen in 't groen.
De wereld kan vol van geluk zijn,
maar nou: leeg zonder jou.
Dat zonder jou nog een lente bestaat,
met ooievaars en met bloemen,
dat er een meidoorn in bruidstooi staat,
is zonder meer tactloos te noemen.
En wat is het nut van een lindelaan,
als wij er samen niet langs kunnen gaan?
Langs alle heggetjes bloeit wilde roos
nutteloos, zinneloos.*

Annie M.G. Schmidt

HET IS AL ZO LANG GELEDEN

José en Regina van Vugt † 27 november 2001
Met kleindochter Melissa (foto eind 2001)

Al in het septembernummer van 2008 tekende Wil Vreeburg het verhaal op van Cees van Vugt, die zowel zijn dochter Regina als zijn vrouw José door brute moord moet missen. Inmiddels is Cees, als onze 'hoffotograaf', een bekende verschijning binnen onze vereniging.

In het najaar 2001 wordt het leven van Cees volledig op zijn kop gezet. De dochter van José en Cees, Regina, is na een aantal tumultueuze jaren gescheiden van Marco en zoekt en krijgt bescherming in het ouderlijk huis. Op vijf november doet Regina aangifte van kindermishandeling tegen Marco. Wanneer niet veel later Melissa aan haar moeder wordt toegewezen beseft Marco dat hij zijn dochter voorlopig niet meer zal zien. Marco zint op wraak op de gedachte dat hij niet alleen zijn vrouw, maar nu ook zijn dochttertje kwijt is.

Op 27 november wordt de familie van Vugt in Bavel overvallen door Jeroen, de broer van Marco. Jeroen is cocaïne-verslaafd en heeft vanuit een gevoel van 'broederliefde' zich laten beïnvloeden om het voor zijn zogenaamd onrechtvaardig behandelde broer op te nemen. Hij dringt met geweld het huis van de familie binnen. Cees wordt aan de voordeur met een schampschot uit het pistool van Jeroen geraakt. Zijn vrouw wordt dodelijk getroffen en de vluchtende Regina wordt kort daarop gewurgd. Bij een tweede salvo op Cees weigert het pistool. Bij dat alles ligt de kleine Melissa (3 jaar) boven in haar bedje te slapen.

Vanaf die tijd lukt het de dan 57-jarige Cees niet meer om met goed fatsoen de draad van het maatschappelijke leven op te nemen. Hij

kan als administrateur zijn gedachten onvoldoende concentreren om dat werk nog goed uit te voeren. Na twee jaar ziekingeld komt Cees in de WAO terecht en een lange lijdensweg van verdriet en trauma volgen.

'Hij moet nog door bergen van verdriet heen voordat hij rust kan vinden', is een veel betekende duiding in het verslag van Wil.

In het begin heeft Cees nog contact met Melissa, die in de avond van 27 november in een pleeggezin is geplaatst. Maar wanneer de mogelijkheid van bezoek beperkt worden tot een paar uurtjes op alleen de woensdagmiddag, haakt Cees af. Met het halen en terugbrengen van de kleine blijft er nauwelijks vruchtbare tijd over. Cees is niet in staat om zijn morele recht verder vorm te geven. Bureau Jeugdzorg acht het voldoende dat Melissa in ieder geval bij een pleeggezin is ondergebracht en laat het daarbij. Cees heeft daar in het begin veel verdriet van maar de beslommingen van het leven nemen de overhand en het gemis raakt op de achtergrond.

Cees heeft nog een dochter, Bianca, en heeft van haar twee kleinkinderen. Wanneer er een verschil van menig is wat te doen met de urnen, de as en wel of geen begraafplaats, leidt deze relatie tot een heftige kortsluiting. Wanneer Cees later een vrouw leert kennen verbetert dit de relatie zeker niet en geen van allen ondernemen nog een poging om er iets van te maken. De familie van Vugt is niet meer, alleen Cees nog, alleen. De jaren gaan voorbij.

--- --- ---

Eind januari 2016 zoek ik Cees op om eens te kijken hoe hij het na al die jaren maakt. Cees woont inmiddels in een verzorgingshuis waarbij hij van alle faciliteiten gebruik kan maken. Hij is heel tevreden daar omdat hij eerder, -alleenwonend- plotseling door ziekte erg hulpbehoevend bleek. Dan is alleen wonen ook echt alleen. Een van de eerste dingen die hij bij mijn bezoek vertelt is: 'ik word vanavond gebeld over mijn kleindochter, Jeugdzorg probeert contact te leggen!'

Cees verteld dat hij met de vader van Melissa geen enkel contact heeft gehad. Hij heeft geen goed woord over voor de man die het laffe plan bij zijn broer in de week zette. Hij kreeg in eerste instantie levenslang opgelegd.

Dat werd later in beroep omgezet naar 18 jaar, maar hij is nu al heel wat jaartjes weer vrij. ‘Het interesseert me niet’, zegt Cees bars. ‘Na acht jaar heeft hij geprobeerd met mij contact te zoeken. Daar was ik absoluut niet aan toe en heb dat dan ook geweigerd’, zegt Cees.’ Ik zag de zin daar niet van in’.

Jeroen, de dader, wordt veroordeeld tot 12 jaar en TBS met dwangverpleging. Hij is sinds zestien december 2015 vrij gekomen, heeft Cees van Justitie vernomen.

Begin 2015 had Cees contact met hem via bemiddeling van Slachtoffer in Beeld. De bedoeling was dat het zou worden opgenomen. Daarvoor moesten bij de makers van het programma de onderwerpen en de vragen van te voren bekend zijn. Dit stond Cees niet aan en heeft hij geweigerd. Hij wilde wel meewerken aan een gesprek onder vier ogen en verder geen poespas. Dat is er ook gekomen.

‘Hij woonde toen als glazenwasser in Utrecht en was nog steeds onder toezicht van het TBS. Dat is overigens geen pretje hoor. Je moet alle bewegingen van je van tevoren doorgeven; ik zou zoiets niet graag mee willen maken. We hebben elkaar ontmoet op het kantoor van Slachtofferhulp. Ik was dood nerveus, maar hij was ook gespannen. Ik had de vragen wel op een papiertje genoteerd maar hoefde dat niet te gebruiken, ik kende ze uit mijn hoofd. Na afloop heb ik hem dat papier wel overhandigd. Ik was content met het gesprek. Hij vertelde dat hij niet had verwacht dat zijn daad zo’n impact zou hebben. Hij heeft de gevolgen absoluut niet voorzien. Juist door het cocaïnegebruik was hij niet in staat om met de emoties van toen om te gaan en hij gaf zijn verslaving dan ook de schuld. Inmiddels is hij wel afgekickt’.

‘Het heeft me opgelucht’, zegt Cees. ‘Ik ben blij dat ik het gedaan heb. Mede door die opluchting ben ik het afgelopen jaar drie keer met vakantie geweest, heerlijk’.

Inmiddels heeft het contact met Melissa plaatsgevonden. ‘Ook daar was ik weer erg gespannen voor’, vertelt Cees’. ‘Het was in eerste instantie vreemd om na 13 jaar weer je kleindochter te zien. Ik heb ze het tehuis en mijn kamer laten zien. Er was een begeleidster namens Jeugdzorg bij. Dat gaf wel enigszins een rem op het contact. Maar het is gelukkig een begin; het ijs is gebroken. Ze zit op de VMBO voor laborante en het gaat haar goed.

Ze woont inmiddels in een woongemeenschap en er is afgesproken dat we vrij zijn om met elkaar in contact te treden. Ik laat alles even bezinken en zal daarna zeker initiatief nemen. Ze is dus weg bij dat pleeggezin. Het bleek dat de pleegvader wel erg streng was. Misschien heeft dat toentertijd ook meegespeeld in de beperkingen op het bezoek met Melissa. Ik heb wel aan die bemiddelaarster meegegeven dat ik niet content was met de lakse houding van Jeugdzorg indertijd. Misschien wordt dat alsnog doorgegeven’, zegt Cees. ‘Maar ik ben erg blij dat we nu zo ver zijn!’

De bergen verdriet zijn inmiddels voorbij en Cees heeft kennelijk de rust gevonden, zoals eerder door Wil werd aangegeven. Cees heeft inderdaad rust in zijn leven gevonden. Alhoewel...zijn maten verwachten dat hij bij de biljartbijeekkomsten niet verzaakt. Tevens heeft hij lieve kennissen buiten het tehuis die ook aandacht vragen. Dan moet hij nog op vakantie en wordt hij ook wel eens gevraagd om foto's te maken bij een gelegenheid. Hij is er op zijn manier nog druk mee. En gelukkig (maar)!

Tja, daarvoor ben je nou eenmaal hoffotograaf Cees, het ga je goed en heel hartelijk bedankt voor je creatieve inbreng binnen de vereniging.

Rien Verbiest

(Gedicht)

*'O, als ik dood zal, dood zal zijn
kom dan en fluister, fluister iets liefs,
mijn bleke ogen zal ik opslaan
en ik zal niet verwonderd zijn*

*En ik zal niet verwonderd zijn;
in deze liefde zal de dood
alleen een slapen, slapen gerust
een wachten op u, een wachten zijn'.*

J.H. Leopold

IEDER ZIJN MENING

Dag Paul,

Allereerst ga ik je nog een fantastisch mooi, gezond en gelukkig nieuwjaar wensen. Dat schrijf ik op 4 januari, maar als je dit leest is het alweer maart. De reden dat ik je nu schrijf is de volgende. Jos en ik gaan eind deze maand voor een vakantie naar Zuid Afrika en dan schiet mijn bijdrage aan onze briefwisseling er wellicht bij in.

Heb jij ook goede voornemens gemaakt Paul? Ik nam me voor om me van elke dag extra bewust te zijn. Daarom zou ik elke dag mijn dagboek bijhouden. Dat valt lang niet altijd mee, vind ik. De tijd zit me soms zo op de hielen, dat ik me afvraag, wat deed ik er allemaal mee?

Ook nam ik me voor om in de maand van de spiritualiteit extra aandacht te schenken aan rituelen. Het aandachtig herinneren van momenten uit het verleden. En dan komt toch altijd Caroline daarin terug. Het noemen van haar naam, het branden van de kaarsjes op haar graf. Dit jaar zal het in juli twintig jaar geleden zijn, dat zij op reis ging en niet meer terug kwam. Dat is toch ongelooflijk he Paul, twintig jaar. In die twintig jaar is er geen dag voorbij gegaan zonder dat ik aan haar heb gedacht. Het is nu anders geworden, het is een rustig weten geworden. Een zacht gevoel van eindeloos gemis wat bij me is gaan horen. Soms draagt die last oneindig zwaar en soms is het een lichte last geworden.

Vannacht werd ik plotseling wakker met de gedachte aan haar. Ik stond op en schreef wat woorden op waarvan ik dacht, die moet ik onthouden:

*Jouw geboorte maakte mijn wereld
zoveel mooier, zoveel voller*

*Jouw dood maakte mijn wereld
zoveel lelijker, zoveel leger*

*De leegte werd sindsdien mijn bondgenoot
die toch geluk daarna
niet buitensloot*

*Hartelijke groet,
Wil*

Dag Wil,

Wat een verrassing: jouw bijdrage aan deze rubriek en nu moet ik reageren. Nog een verrassing: er hangen in onze kamer wel 7 linten vol met kerst- en nieuwjaarswensen en jouw stukje begint er ook mee. Dankjewel hiervoor. Of het werkelijk een fantastisch mooi, gezond en gelukkig nieuwjaar wordt – wie zal het zeggen? Wij zeggen wel eens bij het afscheid nemen van mensen "Goed uitkijken bij het oversteken!" want dat lijkt ons vrij essentieel. Maar dat heb je zelf in de hand. Fantastisch mooi? Ook daar kun je zelf heel wat aan doen. Gezond? Soms overkomt je iets waar je helemaal niets aan hebt kunnen doen of voorkomen, het overkomt je. Gelukkig? Jaren geleden vroeg een Pabo-studente mij tijdens een interview naar aanleiding van de moord op Maaïke of ik gelukkig was. "Ja", heb ik toen gezegd, "ik ben een gelukkig mens". Gelukkig zijn heeft namelijk niets te maken met de vraag of je alles hebt wat je wenst, maar met hoe je je voelt in de situatie waarin je nu leeft. Dat er aan mijn geluk wel wat ontbreekt, doet aan het feit dat ik gelukkig ben niets af. Als je alles hebt wat je wilt, dan ben je verzadigd.

Als ik het me goed herinner heb ik ter gelegenheid van een nieuw jaar nog nooit goede voornemens gemaakt en ik denk dat ik het ook nooit zal doen. Ik laat het leven gewoon op me afkomen, want ik heb zin in dit leven. Er is geen dag dat Maaïke niet in mijn gedachten is, nu, na negentien jaar nog niet en ik denk dat dat altijd zo zal blijven. Zij maakt deel uit van mijn leven net als mijn vrouw, mijn (schoon- en klein-)kinderen dat doen.

Ik eindig ook met een gedichtje, niet van mijzelf, maar geschreven door Maaïke, toen ze een jaar of 16, 17 was:

*ik hou van
het leven
fleurig
en fris
al weet ik
dat het leven
bijna nooit
zo is*

*Hartelijke groet,
Paul*

WIJ HERDENKEN IN APRIL, MEI EN JUNI 2016

<i>Arco-Jan Loonen</i>	* 04-04-1972	† 15-08-1997
<i>Frans Harks</i>	* 05-04-1959	† 21-11-2011
<i>Ron Schuurman</i>	* 12-04-1977	† 07-05-2011
<i>Jason Schaap</i>	* 14-04-2009	† 16-06-2009
<i>Rik Vrolijk</i>	* 18-04-1965	† 01-07-1999
<i>Bert Meester</i>	* 20-04-1962	† 22-04-2000
<i>Gijs Jansen</i>	* 21-04-1989	† 24-01-1997
<i>Alex Walkier</i>	* 30-04-1969	† 10-07-2001
<i>Anne de Ruijter de Wildt</i>	* 05-05-1978	† 01-05-1997
<i>Joes Kloppenburg</i>	* 07-05-1970	† 17-08-1996
<i>Martijn van Oss</i>	* 07-05-1983	† 28-12-2008
<i>Bas de Lang</i>	* 07-05-1985	† 24-09-2008
<i>Patrick van der Bolt</i>	* 11-05-1966	† 26-12-2002
<i>Marlies van der Kouwe</i>	* 11-05-1984	† 21-09-2008
<i>Monique Cabenda</i>	* 14-05-1967	† 10-01-2003
<i>Milan de Groot</i>	* 14-05-1988	† 04-03-2006
<i>Barbra de Jong</i>	* 17-05-1973	† 12-09-2002
<i>Miranda Olivier</i>	* 17-05-1976	† 27-06-2014
<i>Ashana Wahl</i>	* 17-05-1993	† 09-12-2011
<i>Jolanda Horvers</i>	* 20-05-1969	† 20-02-2002
<i>Silvia Voss</i>	* 20-05-1968	† 10-12-2004
<i>Ross Langdon</i>	* 23-05-1980	† 21-09-2013
<i>Katja Suringa</i>	* 28-05-1975	† 22-02-2001
<i>Regina van Vugt</i>	* 28-05-1978	† 27-11-2001
<i>Edwina I. Pantophlet</i>	* 03-06-1981	† 05-07-2008
<i>Robiënna C.C. Reboe</i>	* 03-06-1996	† 28-05-2009
<i>Marcia Wijnen</i>	* 06-06-1974	† 23-06-1995
<i>Jessica Lavèn</i>	* 17-06-1980	† 27-07-1991
<i>Sybine Jansons</i>	* 19-06-1985	† tussen 19-01 en 24-02-1999
<i>Nadine Beemsterboer</i>	* 22-06-1986	† 02-12-2006
<i>Edward Maat</i>	* 23-06-1974	† 07-09-2011
<i>Wendy Roet</i>	* 26-06-1974	† 28-09-1995
<i>Elif Yavuz</i>	* 30-06-1980	† 21-09-2013
<i>Alicia Langdon</i>		† 21-09-2013

Arco-Jan Loonen

Frans Harks

Ron Schuurman

Jason Schaap

Bert Meester

Rik Vrolijk

Gijs Janssen

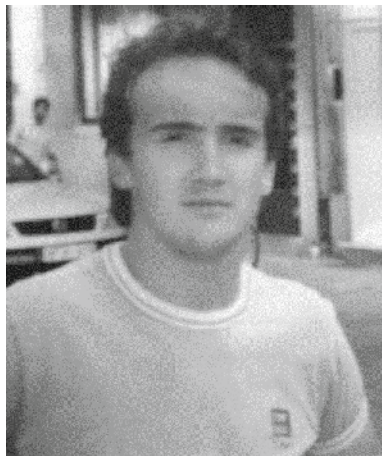
Alex Walkier

Anne de Ruijter de Wildt

Joes Kloppenburg

Martijn van Oss

Bas de Lang

Patrick van der Bolt

Marlies van der Kouwe

Monique Cabenda

Milan de Groot

Barbra de Jong

Miranda Olivier

Ashana Wahl

Jolanda Horvers

Silvia Voss

Katja Suringa

Regina van Vugt

Edwina I. Pantophlet

Robiënna C.C. Reboe

Marcia Wijnen

Jessica Lavèn

Sybine Jansons

Nadine Beemsterboer

Edward Maat

Wendy Roet

Ross Langdon, Elif Yavuz

en Alicia Langdon

HET ALTAARTJE VAN

Annemarie Sluijs

Annemaries lichaam hebben we, volgens haar wens, gecremeerd. Vlak bij ons in de buurt is een kleine begraafplaats. Daar hebben we voor de familie een graf gepacht en tevens een steen besteld ter nagedachtenis aan Annemarie. Na formele toestemming hebben we met ons viertjes op een zondagmorgen de urn van Annemarie in dat graf ingegraven. Na verloop van tijd zat het Sybrenne niet echt lekker dat de urn onder de grond een blijvende bestemming had gekregen. Na familieberaad werd besloten de urn alsnog op te laten graven. Ook de bestelde grafsteen kon gelukkig, na geringe kosten betaald te hebben, nog worden afbesteld. Sindsdien is er gekozen om op de overloop op de eerste verdieping haar urn een vaste plek te geven. Zo maakt Annemarie nog meer deel uit van ons leven, alsof ze echt in onze buurt is! De plek is met rozen opgesierd en er staat een kunstwerkje dat van haar was, de Orang Malu.

Van de Orang Malu wordt wel gezegd dat hij huilt om het leed van de aarde. Toch kan hij diep in zijn hart gelukkig zijn, want hij heeft vrede en geluk in zichzelf ontdekt. Als je de woorden orang (-mens) maloe (-verlegen) rechtstreeks zou vertalen krijg je "verlegen mens". Doch hier is de betekenis van het woord maloe bescheidenheid. Het introverte, het naar zich zelf gekeerde. De Orang Malu heeft een ingetogen kracht in zich. Je ziet een ongeboren mens, een foetus. Symboliek van het nieuwe leven, puurheid en reinheid. Een Orang Maloe. Symbool dat het leven in een cirkel verloopt. Geen begin, geen eind. Als je een Orang Maloe van boven bekijkt zie je zijn (in de handen gesloten) gezicht. De les die de Yogi man ons wil leren is dat door bescheidenheid, kracht (houden) het nieuwe leven altijd herbegint.

Als je de Yogiman goed verzorgt en hem streelt neemt hij je zorgen weg en het geeft rust.

Op haar verjaardag en sterfdag worden er frisse bloemen bijgezet. Niet alleen door ons zelf, maar ook door familieleden, burens en vrienden van Annemarie. Wij zijn niet gelovig, eerder agnost. Van een altaartje in de zin van de algemene betekenis daarvan, is dan ook geen sprake, maar Annemaries plekje heeft een onuitwisbare functie binnen ons huis gekregen.

Verder heeft zich op onze slaapkamer een ritueel ontwikkeld. Bijna van het begin af aan zetten we 's morgens twee verschillende foto's van Annemarie op de plank aan het hoofdeinde van ons bed. 's Avonds bij het slapen gaan geven we haar ook 'rust'. Zodoende is ze overdag ook daar zichtbaar en tastbaar. Zo zie je maar: elke dag maakt Annemarie deel uit van ons leven!

Sybrenne en Ron Sluijs

(Gedicht)

Witte vlinder

*Ik zie jou daar in mijn kamer staan
Buiten is het volle maan
Je blijft daar maar staan bij het raam
Ik roep je naam*

*Opeens zie ik je niet meer
Stil verdriet keer op keer
Je bent nu als een vlinder zo vrij
Jij als een witte vlinder vliegt over de wei*

*Vliegen bij volle maan
En zie ik je weer in mijn kamer staan
Die mooie witte vlinder dat ben jij
Je blijft altijd in het hart, die van mij*

Esmee

UIT DE REDACTIEKEUKEN

Een van de moeilijkste bijdrages in de Cocon, vind ik het tekeningetje voor de omslag. Niet zo zeer het tekenen maar meer welk onderwerp te kiezen. Wat past er wel en wat niet bij onze doelgroep. Afgelopen jaar was het gegeven het jubileum, niet moeilijk. Onder het motto dat het met een 'feest' te maken had, kon ik vier onderwerpen bedenken die daarop sloegen.

Maar wat doen we dit jaar, wat voor motto kunnen we nu weer bedenken? Misschien is het mogelijk om het gemis van ons kind in beeltenis aan het papier toe te vertrouwen? Dat is niet eenvoudig zeg; rouw in kleur uitdrukken; tweedimensionaal proberen verdriet weer te geven? Toch ga ik een poging wagen. Na deze eerste kunnen jullie er nog drie van me verwachten. Mochten jullie een idee hebben, dan houd ik me aanbevolen.

Bij elk interview dat ik maak met onze leden, zitten wel een aantal momenten die in intimiteit met elkaar gedeeld worden. Dit is het waarschijnlijk waardoor ik me geen moeite getroost om het land in te gaan en energie te steken in de contacten met lotgenoten. Geloof me, het is geen bijdrage ten behoeve van de Cocon maar veeleer eigenbelang! Althans, dat houd ik me maar voor als ik tot tranen geroerd op een bepaald spoor word gezet door een contact, een gesprek, een antwoord op mijn vragen. Een mooi voorbeeld is het volgende.

In het contact dat ik had met Sybrenne en Ron Sluijs (zie het verhaal van...) werden over en weer ervaringen en gevoelens uitgewisseld. In die zin is het ook nooit een interview. Immers in een interview wordt men ondervraagd en er wordt verslag gedaan van wat is geantwoord op het gevraagde. Daarin is de ervaring of mening van de interviewer, ondergeschikt. Ondanks dat ik me probeer zo op te stellen, kan ik op momenten er niet onderuit om ook mijn gevoel en of ervaring te uiten. Ook om het verhaal van de ander te kunnen begrijpen of om meer diepgang te krijgen in de gedachtegang. Opeens was daar het moment dat ik Sybrenne en Ron vanuit mijn eigen ervaring van ruim 21 jaar gemis, de vraag stelde 'als je nu alles mocht overdoen, en je wist vooraf dat je Annemarie als baby krijgt maar haar later op dezelfde manier zou moeten afstaan. Of liever helemaal geen Annemarie? Wat zou je dan doen, toch weer hetzelfde?' Emotionele en mooie momenten zijn dat wanneer je zulke diepe gevoelens met elkaar kunt delen en daar naar kunt kijken.

Afgelopen winter werden we door Bep Suringa gewezen op de schrijver David Grossman met zijn werk 'Uit de tijd gevallen', welk onder 'Voor u gelezen' verder wordt gepresenteerd.

Toen ik in het boek van David Grossman zat te bladeren en probeerde toepasselijke passages te vinden, viel ik stil op bladzijde 102:

Oude rekenonderwijzer:

*Je bent zozeer geworden tot je dood
dat ik me af en toe zelfs afvraag-
(Ga ik te ver? Neem me niet kwalijk.
Zal ik liever zwijgen of het je toch vragen?
Trouwens, je weet goed mijn zoon,
dat ik een man ben van manieren
en plotseling weet ik niet zeker meer
hoe ik je aan moet spreken
Mag ik je tutoyeren?)
Maar zeg me nu en spaar me niet,
geef onomwonden antwoord:
als ze jou het zouden toestaan-
als zij, daar, jou de keuze lieten'
kwam je dan terug?
Kwam je dan terug naar hier?
Naar mij?*

Rien Verbiest

SCHADEFONDS VINDT OPLOSSING voor waar de TBS-kliniek verstek liet gaan.

(Civiele vordering of
Schadevergoedingsmaatregel)

In het vonnis van de moord op onze dochter Annemarie op 12 december 2006 staat dat de dader ons een bedrag moet vergoeden voor de kosten van de begrafenis en dergelijke.

Via het Schadefonds Geweldsmisdrijven is een jaar later bijna het gehele bedrag aan ons overgemaakt. Dat betekende dus vervolgens, dat bij eventuele betalingen door de dader aan ons, wij niet meer dan een doorgeefluik zouden zijn van de dader naar het Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Na een paar jaar kregen we een telefoontje van de TBS-kliniek dat de dader wat gespaard had en een klein deel van het bedrag alvast zou willen betalen. Een paar weken later volgde een telefoontje, met excuus van de kliniek, dat hij dat toch niet wilde.

Een jaar later herhaalde datzelfde gezeur zich, met weer als resultaat dat hij toch niet wilde betalen.

Na 7 jaar werd ineens door de kliniek een bedrag op onze rekening overgemaakt.

Na contact te hebben gezocht met de kliniek werd meegedeeld dat de dader nu wel bereid was het verschuldigde bedrag in delen te betalen.

Wij wensten verschoond te blijven van steeds weer de confrontatie met dit soort betalingen, die onnodig emotionele belasting veroorzaakten.

Verder wilden we niet als doorgeefluik naar het Schadefonds Geweldsmisdrijven fungeren.

In de tussentijd was er namelijk een Schadevergoedingsmaatregel afgekondigd (zie hieronder).

We hebben ons in verblinding gesteld met het Centraal Justitieel Incassobureau (CJIB) met het verzoek om in aanmerking te komen voor de regeling zodat zij als doorgeefluik zouden kunnen fungeren.

Dat kon niet want in het vonnis had de rechter een **Civiele vordering** opgelegd.

Wij moesten dus zelf achter dat geld aan en als de dader in gebreke zou blijven een civiele procedure aanspannen. Dat kon toch niet de bedoeling zijn.

Navraag bij Mr. Marleen van Fessem, landelijk beleidsmedewerker slachtofferzorg bij het Openbaar Ministerie, leverde de volgende verduidelijking op :

Het proces waarbij de overheid (CJIB) bij de dader int en doorsluist naar het slachtoffer (of nabestaande) heet

Schadevergoedingsmaatregel.

De schadevergoedingsmaatregel is een strafrechtelijke maatregel waarmee de verdachte wordt veroordeeld om schadevergoeding ten behoeve van het slachtoffer te betalen aan de staat (artikel 36f Sr). De maatregel wordt ten uitvoer gelegd namens het Openbaar Ministerie door het CJIB. Het opleggen van de schadevergoedingsmaatregel is mogelijk bij een veroordeling (zoals gevangenisstraf), bij een maatregel (zoals TBS) en bij ontslag van alle rechtsvervolgning. Zo'n maatregel kan worden opgelegd door de Officier van Justitie in strafbeschikkingszaken en door de rechter in dagvaardigingszaken. Alleen als de te betalen schadevergoeding als maatregel is opgelegd neemt de staat de inning over van het slachtoffer (of nabestaande).

In de zaak van Annemarie is blijkbaar niet de schadevergoedingsmaatregel opgelegd, maar is de schade als **Civiele vordering** toegewezen. Onze civiele vordering (de gevraagde schadevergoeding dus) is toegewezen door de strafrechter. Daarmee verkregen wij als nabestaanden van Annemarie een zogenoemde executoriale titel, die we zelf ten uitvoer moeten laten leggen volgens de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (artikel 554 Sv). In de praktijk komt het er op neer dat wij de toegewezen vordering zelf bij de dader moesten innen. Dat gebeurt dikwijls door tussenkomst van een deurwaarder. De deurwaarder heeft dan een grosse nodig. Een grosse is een afschrift van de rechterlijke uitspraak en is aan te vragen bij de griffier van de rechtbank of van het gerechtshof waar de uitspraak is gedaan. Dit hele proces klinkt minstens zo ingewikkeld als het is. Juist daarom is de regeling van de schadevergoedingsmaatregel in het leven geroepen: door tussenkomst van het CJIB wordt het slachtoffer kosten, moeite, tijd, en leed bespaard.

Formeel gaat het om **twee verschillende regelingen**. De ene (onze zaak dus) is een civielrechtelijke vordering die aanhangig wordt gemaakt in een strafproces volgens procesregels in het Wetboek van Strafvordering. De andere is een strafrechtelijke maatregel die deel uitmaakt van het sanctiepalet dat het Wetboek van Strafrecht aan de OvJ en strafrechter biedt. De overeenkomst is dat zij beide betrekking hebben

op de aansprakelijkheid naar burgerlijk recht van de verdachte jegens het slachtoffer (of nabestaande) voor de door het strafbare feit toegebrachte schade. Het gaat dus om **dezelfde schade**. En daarvoor kan zowel de civiele vordering worden toegewezen als de schadevergoedingsmaatregel worden opgelegd. Dat laatste verdient altijd de voorkeur, juist omdat een slachtoffer (of nabestaande) dan niet zelf achter het geld aan hoeft bij de dader.

Tegenwoordig zie je overigens bijna nooit meer dat de schadevergoedingsmaatregel niet wordt opgelegd. Rechters en Officieren van Justitie zijn steeds meer en beter doordrongen van de voordelen die het opleggen van de schade per maatregel biedt aan slachtoffers en nabestaanden.

Dat allemaal wetende hebben we, in plaats van het CIJB, deze keer de TBS-kliniek verzocht om eventuele betalingen niet via ons, maar direct aan het Schadefonds Geweldsmisdrijven over te maken. Dat werd afgewezen met het argument dat de dader het toegekende bedrag aan ons verschuldigd is. (Er is sprake van Civiele vordering: hetzelfde argument als waarmee het CIJB kwam) Argumenten van onze kant werden wel begrepen, maar leidden niet tot het gewenste resultaat namelijk: de kliniek int het geld en maakt dat direct over aan het Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Wij hebben toen contact gezocht met Mw. Drs. A. Pleket van het Schadefonds Geweldsmisdrijven en de zaak en onze wens uitgelegd. Zij kwam met wat ik maar noem het Ei van Columbus. Een prima praktische oplossing. Wij moesten een verklaring ondertekenen waarin we aangeven de schuld van de dader aan ons over te dragen aan het Schadefonds.
In juridische termen: **Akte van cessie**.

Het voordeel voor ons daarbij is:

Wij worden niet meer geconfronteerd met betalingen

De dader moet aan zijn verplichtingen / vonnis voldoen

Een derde partij (het Schadefonds), die dat in de gaten houdt tot en met de volledige afbetaling

Niet onbelangrijk: de dader hoeft niet aan ons te betalen. Wij vreesden toch dat hij steeds aan ons moest denken wanneer hij weer aan ons moest betalen. En dat voelde niet goed.

Uiterst jammer dat de TBS-kliniek dat zelf niet had bedacht en hopelijk voor de toekomst

leerzaam en toepasbaar in vergelijkbare gevallen, die zoals eerder vermeld niet veel zullen voorkomen. Maar je weet maar nooit en vandaar dit ingezonden stuk.

Nog goed om te vermelden is dat binnen de justitieketen de afgelopen jaren veel stappen zijn gezet in de goede richting van slachtoffers en nabestaanden. Een van de dingen die zijn aangepakt is dat op het schadeformulier (het papieren document waarop slachtoffers hun schadeposten opgeven en onderbouwen) een verrekening plaatsvindt met schadebedragen die al door het Schadefonds zijn uitgekeerd en schadebedragen die het CJIB aan het slachtoffer heeft uitgekeerd (of nog gaat uitkeren).

Die rekensom is te ingewikkeld om hier uit te leggen, maar komt er op neer dat:

- 1) het slachtoffer niets merkt van die onderlinge verrekening tussen Schadefonds en CJIB, en
- 2) de dader alles betaalt.

Naast het voordeel van de schadevergoedingsmaatregel (inning via de overheid) is sinds de inwerkingtreding van de Wet Versterking Positie Slachtoffers een extra regeling bedacht, de zogeheten **Voorschotregeling**. Deze is vanaf 1 januari 2011 van kracht en houdt in dat wanneer de dader niet binnen acht maanden na onherroepelijk worden van het vonnis of arrest heeft voldaan aan de schadevergoedingsmaatregel, de staat (het CJIB) het resterende bedrag uitkeert aan slachtoffer of nabestaande (artikel 36f lid 6 Sr). Ter achtergrondinformatie: tot 1 januari 2016 geldt deze regeling uitsluitend voor levensdelicten en ernstige gewelds- en zedenmisdrijven. Vanaf 2016 geldt de voorschotregeling voor alle misdrijven (voor die extra categorie is het voorschot gemaximeerd tot €5.000,-).

Geïnteresseerden kunnen ook altijd nog een kijkje nemen op de website van het Openbaar Ministerie, waar handige links staan opgenomen naar o.a. folders over schadeverhaal:

<https://www.om.nl/onderwerpen/slachtoffers/navigation/brochures-sites/>

Met dank aan Mw. Mr. M. van Fessem (Openbaar Ministerie) en Mw. Drs. A. Pleket (Schadefonds Geweldsmisdrijven)

Ron Sluijs
Vader van Annemarie

ORGANISATIES rond het STRAFPROCES die met slachtoffers te maken hebben

Informatiepunt Detentieverloop (IDV)

Als het gaat om een dader van zeer ernstige delicten, doet IDV in het geval van vrijheden vooraf een melding bij het Informatiepunt Detentieverloop. Het IDV heeft dan zeven dagen de tijd om slachtoffers in te lichten. Indien mogelijk wordt er geprobeerd rekening te houden met hun wensen. Vaak is dat een contact- of locatieverbod. In het geval van een locatieverbod krijgt een dader dan een enkelband om. Sinds 2010 wordt er op die manier gewerkt en het lukt in 99% van de gevallen om slachtoffers en nabestaanden tijdig te informeren over vrijheden die gedetineerden krijgen. In het geval dat het niet lukt (12 keer in 2015) wordt er een excuusbrief naar betrokkenen verstuurd.

www.slachtofferwijzer.nl/organisaties/informatiepuntdetentieverloop

Slachtoffer in Beeld

Is de expert in herstelbemiddeling tussen slachtoffers en daders van misdrijven en verkeersongevallen. Daarnaast geeft SiB cursussen aan daders gericht op bewustwording, inzicht en herstel en aan professionals over slachtoffergericht werken en schuldverwerking. Slachtoffer-dadercontact helpt slachtoffers en daders van delicten in de verwerking en draagt bij aan herstel van het aangedane leed. Een bemiddeling biedt inzicht in de motieven, geeft antwoord op vragen en geeft mensen de ruimte om zelf een rol te vervullen in het herstel. En afspraken te maken voor de toekomst, bijvoorbeeld bij een aankomend verlof of in vrijheidsstelling.

www.slachtofferinbeeld.nl

Slachtofferhulp Nederland

Ondersteunt slachtoffers bij strafrechtelijke procedures. Slachtofferhulp Nederland informeert slachtoffers over het strafproces en hun slachtofferrechten en begeleidt slachtoffers voor, tijdens en na de zitting. Slachtofferhulp Nederland helpt ook bij het inventariseren van schade, bij het invullen van het voegingsformulier en het indienen van een aanvraag bij het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Ondersteuning is er ook op psychosociaal gebied. De hulp is altijd gratis.

Slachtofferhulp Nederland spant zich daarnaast in voor de verbetering van de positie en rechten van slachtoffers in het algemeen en stimuleert kennisontwikkeling op dit gebied.

www.slachtofferhulp.nl

Het Schadefonds Geweldsmisdrijven

Geeft een financiële tegemoetkoming aan mensen die slachtoffer zijn geworden van een geweldsmisdrijf met ernstige psychisch of lichamelijk letsel tot gevolg. Voorbeelden van geweldsmisdrijven zijn diefstal met geweld, straatroof, bedreiging met een wapen, mishandeling, zedenmisdrijf en huiselijk geweld. Ook nabestaanden van mensen die door een geweldsmisdrijf om het leven zijn gekomen, kunnen een aanvraag indienen bij het Schadefonds.

De ervaringen van slachtoffers zijn vaak heftig, de impact van het misdrijf groot. Met de tegemoetkoming in de geleden schade erkent het Schadefonds het onrecht dat slachtoffers is aangedaan. Het Schadefonds kan het leed niet ongedaan maken, maar kan hopelijk wel zorgen voor enige genoegdoening. Zo draagt het Schadefonds bij aan een herstel van het vertrouwen. Een slachtoffer hoeft niet te wachten met het indienen van een aanvraag totdat hij de schade ergens anders vergoed krijgt. Een eventuele ontvangen schadevergoeding van anderen moet dan wel aan het Schadefonds worden terugbetaald.

www.schadefonds.nl

De reclassering

De reclassering wil voorkomen dat een verdachte of dader recidiveert en nieuwe slachtoffers maakt. Tijdens het hele strafproces is de reclassering actief om dat doel te bereiken.

De reclassering weegt in haar werk de belangen mee van slachtoffers en nabestaanden. Ze onderzoekt hoe groot het risico op herhaling is en of slachtoffers of nabestaanden gevaar lopen en adviseert wat moet gebeuren zodat de dader niet weer in de fout gaat. Tijdens een reclasseringstoezicht controleert ze of de dader zich aan de voorwaarden houdt, zoals bijvoorbeeld een contact- of locatieverbod maar ook behandeling om herhaling te voorkomen.

In gesprekken met daders en verdachten komen de slachtoffers of nabestaanden en de gevolgen van het delict nadrukkelijk aan bod. De reclassering wil daders doen inzien welke

gevolgen hun acties hebben. Pas als ze zich realiseren wat ze hebben aangericht, wordt de kans op herhaling kleiner. Verder heeft de reclassering de taak om een afweging te maken of het werken aan herstel tussen de dader en slachtoffer nodig en wenselijk is om recidive te voorkomen.

www.reclassering.nl/wat-wij-doen

www.svg.nl

www.legerdesheils.nl/ljr

De Politie

De politie is er voor het slachtoffer direct na het incident. Ze spoort de dader(s) op en onderneemt acties om slachtoffers na hun aangifte of melding beter te informeren. Daarnaast bekijken politiemedewerkers vanuit hun vakmanschap of slachtoffers behoefte hebben aan bescherming. In zeer ernstige zaken worden familierechercheurs ingezet voor contact met nabestaanden of slachtoffers. Ook verwijzen zij door naar SNN en andere voor of ten behoeve van slachtoffers werkzame instanties.

www.politie.nl

Het Centraal Justitieel Incassobureau

Als een dader bij het plegen van een strafbaar feit iemand schade heeft toegebracht, dan kan hem door de rechter of het OM worden opgelegd dat hij een schadevergoeding moet betalen aan het slachtoffer. Het CJIB int dit bedrag en zorgt ervoor dat dit op de rekening van het slachtoffer wordt gestort, zodat het slachtoffer zelf geen contact hoeft te onderhouden met de dader. Het CJIB beschikt over verschillende wettelijke dwangmiddelen om de dader tot betalen te bewegen. Het CJIB houdt het slachtoffer op de hoogte van de afhandeling van de schadevergoedingsmaatregel en keert in bepaalde situaties een voorschot op de schadevergoedingsmaatregel uit aan het slachtoffer.

www.cjib.nl

Het Openbaar Ministerie

Het OM zorgt ervoor dat strafbare feiten worden opgespoord en vervolgd. Ook heeft het OM de taak om te zorgen dat het vonnis van de rechter wordt uitgevoerd; boetes moeten worden betaald, gevangenisstraffen worden uitgezeten, en taakstraffen goed uitgevoerd.

Het OM richt zich op de dader en staat voor het slachtoffer. Daarbij streeft het OM naar een zichtbaar, merkbaar en herkenbaar optreden en

naar betekenisvolle interventies voor slachtoffer, dader en omgeving.

Het OM ondersteunt op professionele wijze het slachtoffer in het uitoefenen van zijn rechten en heeft daarbij oog voor de gevoelens van het slachtoffer. Vanuit het OM kan het slachtoffer rekenen op actieve informatieverstrekking, correcte bejegening en behandeling van zijn schade.

www.om.nl

De Rechtsspraak

Het strafproces draait van oudsher om de strafzaak van de overheid tegen de verdachte. De laatste decennia is sprake van een ontwikkeling om de positie van het slachtoffer in het strafproces te versterken. De Rechtsspraak onderschrijft deze ontwikkeling. De inspanningen van de Rechtsspraak zijn erop gericht dat slachtoffers en nabestaanden daadwerkelijk gebruik kunnen maken van aan hen toekomende wettelijke rechten. De uitvoering van de slachtofferwetgeving in de praktijk, en eventuele knelpunten die zich daarin voordoen, blijven permanente aandacht vragen. De Rechtsspraak gaat hierover ook geregeld in gesprek met vertegenwoordigers van slachtoffers- en nabestaandenorganisaties, advocatuur en andere ketenpartners.

www.rechtsspraak.nl

Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI)

DJI zorgt namens de Minister van Veiligheid en Justitie voor der tenuitvoerlegging van straffen en vrijheidsbenemende maatregelen, die na de uitspraak van een rechter zijn opgelegd. DJI is een agentschap van het Ministerie van Veiligheid en Justitie. DJI vindt het belangrijk dat er meer aandacht wordt besteed aan slachtoffers en nabestaanden van geweldsslachtoffers.

Daarom heeft DJI onder meer drie informatiebladen uitgebracht voor slachtoffers en nabestaanden. In de inrichtingen worden medewerkers met trainingen gestimuleerd en opgeleid om meer slachtoffergericht te werken. Voor gedetineerden worden onder andere cursussen gegeven waarin de dader bewust wordt gemaakt welke schade hij het slachtoffer heeft aangedaan. Ook tijdens de uitvoer van verlopen of verblijf buiten de inrichting wordt rekenschap gegeven aan het belang van het slachtoffer of de nabestaanden.

www.dji.nl

DUPE, uitgave van de werkgroep slachtoffers in de fase van de tenuitvoerlegging 2.0
December 2015

Geen papieren tijger

Slachtoffers van misdrijven hebben recht op een correcte bejegening en tijdige en volledige informatievoorziening. Het doel is te voorkomen dat slachtoffers zich in de loop van het proces nogmaals slachtoffer voelen.

De EU-richtlijn Minimumnormen voor Slachtoffers, waarin dit alles geformuleerd staat, is geen papieren tijger. De normen worden concreet doorvertaald naar nationale wetgeving, algemene maatregelen van bestuur, ministeriële regelingen en bij alle ketenpartners naar procesbeschrijvingen en werkinstructies. Wettelijk wordt de richtlijn verankerd in het Wetboek van Strafvordering. Het wetsvoorstel maakt duidelijk hoe concreet de regels zijn.

De medewerkers van de ketenpartners die met slachtoffers te maken hebben, moeten de EU-richtlijn in de praktijk handen en voeten geven. Het programma 'Recht doen aan slachtoffers' heeft tot doel hen hierin te ondersteunen. Hiervoor worden onder meer trainingen beschikbaar gesteld. Daarnaast is er aandacht voor een eventueel benodigde cultuuromslag. Dit dient te leiden tot 'slachtofferbewustzijn in hoofd, hart en handelen'.

De ketenpartners werken aan een digitale ontsluiting van informatie voor slachtoffers. Dit sluit goed aan op doel en inhoud van de EU-richtlijn. Het is echter niet gebruiksvriendelijk als slachtoffers per ketenpartner apart moeten inloggen en zelf losse stukjes informatie bij elkaar moeten zoeken. Daarom is begonnen met de bouw van een ketenbreed digitaal portaal. Slachtoffers kunnen daarop in de toekomst, door éénmaal in te loggen met DigiD, alle stappen in het proces volgen. Het is de bedoeling dat het portaal zich zo ontwikkelt, dat gebruikers informatie kunnen uploaden (zoals een schadeformulier) en sms alerts hen wijzen op veranderingen in de status van de zaak.

RECHERCHE VAN DE TOEKOMST

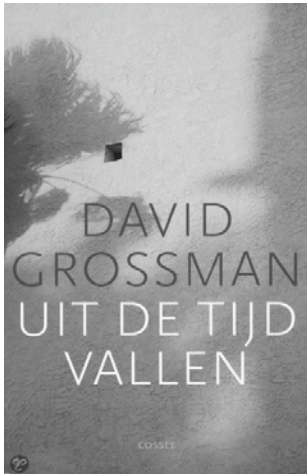
Politieblad Blauw nr.1 30 januari 2016

De komst van de nationale politie heeft de recherche een behoorlijke stimulans gegeven, aldus de afgelopen november verschenen Contourennota Opsporing, opgesteld door de politie en het OM, in opdracht van de minister van Veiligheid en Justitie.

Zo zorgde de reorganisatie voor een betere sturing op de inzet van opsporingscapaciteiten en is het makkelijker samenwerken bij de aanpak van bovenregionale criminaliteit. Bovendien is met de uitrol van het registratiesysteem Summ-IT een eind gekomen aan de versnippering van opsporingsinformatie en zijn de innovaties doorgevoerd.

Toch lijdt de opsporing aan achterstallig onderhoud. Er zijn te veel vacatures op belangrijke onderdelen van de recherche- en informatieorganisatie. Ook is de kwaliteit van de opsporing vaak niet op het vereiste niveau, kan de informatiehuishouding beter, houden rechercheurs hun benodigde kennis niet op peil en kunnen de processen-verbaal beter. Met het oog op de toekomst is er behoefte aan een andere samenstelling van het personeelsbestand: meer divers naar kennis en competenties. Al met al kan worden gesteld dat de huidige opsporing over de hele linie nog niet toekomstbestendig is. "We hebben een probleemanalyse gemaakt en geven een eerste beeld van welke kansen voor verbetering er liggen", zegt Stoffel Heijnsman, voorzitter van de verantwoordelijke stuurgroep Verbetering Opsporing. "Daarmee hebben we nog niet direct alle oplossingen bedacht. In de nota staat een aantal knelpunten die op de middellange en lange termijn moeten worden opgelost, maar ook een aantal concrete maatregelen voor de korte termijn".

Medio mei moet er een vervolgplan liggen met een verdere concretisering van maatregelen. Dan wordt de uitvoering in gang gezet. Heijnsman benadrukt dat sprake is van een meerjarenplan. Een jaar of tien schat hij "Ons punt aan de horizon is een duurzame oplossing met het oog op 2025. We werken toe naar een systeem waarin structureel naar kwaliteit wordt gekeken en een voortdurende leercyclus waarbij je iedere keer weer kijkt wat de omgeving vraagt. En dat zonder dat we elke keer weer herstructureringen moeten doorvoeren. Het leren moet een continue beweging zijn".

Grossman (1948) woont en werkt in de staat Israël en is bekend als vredesactivist. Hij is kritisch over de Israëlische strijd met de Palestijnen en riep in augustus 2006 samen met andere activisten, regeringsleider Ehud Olmert op om de aanvallen op Libanon te staken. Twee dagen later sneuvelde Grossmans op een na oudste zoon in dezelfde Libanese oorlog, als vredesactivist.

Uit de tijd vallen (2012) verkent in precieze en tegelijkertijd poëtische taal de pijn en het verdriet van ouders die een kind verloren hebben. Vijf jaar na de dood van zijn in de oorlog gesneuvelde zoon Uri slaagt David Grossman op ongeëvenaarde wijze in deze bijna onmogelijke onderneming. Waar het nodig is zelfs met vertwijfelde humor. Na het avondeten staat hij plotseling op, neemt afscheid van zijn vrouw en vertrekt naar 'daar' om – één keer, heel kort – hun dode zoon te zien. Anders is het verdriet niet meer uit te houden, na er vijf jaar over gezwegen te hebben. Onderweg sluiten zich tot zijn verbazing meer en meer mensen bij hem aan, allemaal vaders en moeders die geen vrede kunnen vinden met de dood van hun kinderen. Grossman heeft al lang naam en faam als een groot verteller. *Uit de tijd vallen* leest dan ook als een volstrekt onsentimenteel verhaal, dat ons met al zijn indrukwekkende beelden en personages tot lang na de laatste bladzijde niet loslaat.

<http://www.davidgrossman.nl/bk-uitdetijdvallen.asp>

Gebonden, 144 blz. € 18,95
Paperback, 144 blz. € 12,50
ISBN: 978 90 5936 363 2

Alleen dingen in de tijd kunnen we dus begrijpen. Mensen, bijvoorbeeld, of gedachten, verdriet of vreugde, paarden, honden, woorden, liefde. Dingen die verouderen, veranderen en zich vernieuwen.

Ook ons gemis van jou zit in de tijd gevangen. De rouw wordt met de jaren ouder, maar op sommige dagen is die nieuw en fris. Zo ook de woede over alles wat je is ontnomen. Maar je bent niet meer. Je zelf is er niet meer. Je bent buiten de tijd. Hoe leggen we het je uit, als ook de uitleg vastzit in de tijd?

Eens vertelde mij een man uit een ver land dat daar als iemand omkomt in de oorlog van hem wordt gezegd: "Hij is gevallen". En zo ook jij: Je bent gevallen uit de tijd. De tijd waarin wij wonen gaat aan jou voorbij. Jij: eenzame gestalte op een kade in een nacht waarvan het licht is weggelekt. We zien je wel, maar raken je toch niet aan, We reiken niet tot je met onze tijdsantennen.

Voorburg.

Dat de vorig jaar gearresteerde Mexicaan Roberto Flores Adame (52) gisteren werd veroordeeld tot 35 jaar cel voor de moord op de toen 27-jarige Haagse Hester van Nierop in 1998 had haar moeder niet meer verwacht. "Hij bleef ontkennen, terwijl hij aan de hand van signalementen toch echt was herkend. Vijf maanden lang hebben we gehoord dat het vonnis binnen twee weken zou volgen en telkens werd het uitgesteld. Tot de Nederlandse ambassadeur belde en zei: Arsène, over een uur komt het vonnis en de kans is groot dat het 35 jaar wordt. Ik vind het zo onwerkelijk. Al die tijd waren we bezig met een moordenaar die er niet was. Het is een ontzettende opluchting."

(uit NRC, 2 december 2015)

Adres slachtoffer niet naar verdachte

14 december 2015. De verdachte van een misdrijf krijgt straks niet zo eenvoudig meer gegevens van zijn of haar slachtoffer in handen. Ook diens advocaat kan niet langer zomaar rekenen op bijvoorbeeld adres, telefoonnummer en woonplaats. Minister Ard van der Steur (Veiligheid en Justitie) wil de persoonlijke levenssfeer van slachtoffers beter beschermen. Dat schrijft hij maandag aan de Tweede Kamer. Verdachten kunnen nu nog in het procesdossier persoonlijke gegevens van slachtoffers zien. Van der Steur wil dat persoonlijke informatie van slachtoffers alleen wordt gedeeld met organisaties en personen als dat echt nodig is. „Door op een andere manier de informatie te delen, kunnen we een eind maken aan onnodige inbreuken op de privacy en de positie van slachtoffers verbeteren”, aldus de minister. Volgens hem is het vaak niet nodig voor de strafzaak om persoonlijke gegevens van het slachtoffer aan de verdachte te laten zien.

'Politie mag geen verkeerscontrole gebruiken voor opsporen criminelen'

19 december 2015. Een verkeerscontrole gebruiken om mogelijke criminelen te pakken, kan niet door de beugel. Dat heeft het gerechtshof in Amsterdam bepaald in een principiële uitspraak. Daarbij is een verdachte om die reden vrijgesproken. Het hof behandelde een zaak waarbij tijdens een zogeheten dynamische verkeerscontrole in de auto van de verdachte bijna 1 kilo wiet was gevonden. Het kwam tot vervolging, maar het hof vindt de verkeerscontrole misbruik van recht. Daarom geldt de wietvondst niet als bewijs. Het hof oordeelt echter dat controlebevoegdheden uit de Wegenverkeerswet gebruiken voor een heel ander doel onrechtmatig is.

Elke maand zelfmoord gedetineerde

20 januari 2016. Vrijwel iedere maand overlijdt in Nederlandse gevangenissen een gedetineerde door zelfmoord. Dat blijkt uit recente cijfers van het ministerie van Veiligheid en Justitie die dankzij een verzoek op de Wet Openbaarheid Bestuur (WOB) in

handen van De Telegraaf kwamen. Uit het overzicht blijkt dat het aantal zelfdodingen de afgelopen jaren varieerde van veertien tot zestien keer per jaar. De bekendste zelfmoord was afgelopen jaar die van Lau G., die met behulp van een overdosis pillen in zijn cel in de gevangenis van Vught een einde aan zijn leven maakte. Volgens zijn advocaat mr. Marcel Heuvelmans kwam dit omdat de inrichting onvoldoende toezicht hield op de in geestesnood verkerende tot levenslang veroordeelde. Naar de zelfmoord loopt nog altijd een justitieel onderzoek. Ook strafpleiter mr. Sébas Diekstra meent dat justitie het vaak niet te nauw neemt met de zorg voor geesteszieke gevangenen. Zijn cliënt leed afgelopen jaar schade omdat degene die hem neerschoot in de Zoetermeerse gevangenis door een medegedetineerde werd vermoord.

Weer ontsnapte TBS'er aangehouden

23 januari 2016. De politie heeft zondag opnieuw een ontsnapte TBS'er aangehouden. Een 48-jarige Rotterdammer die sinds donderdag voortvluchtig was, is in Spijkenisse in de kraag gevat, aldus het Openbaar Ministerie zondagavond. De man was donderdagavond niet van zijn onbegeleid werkverlof teruggekeerd naar de TBS-kliniek. Vrijdag overviel hij een bakkerij in Spijkenisse. De politie herkende hem op camerabeelden van de overval.

DNA-onderzoekers NFI overbelast

24 januari 2016. De afdeling die het DNA-onderzoek doet bij het Nederlands Forensisch Instituut is overbelast, met ziek personeel en vertraging van onderzoeken naar misdrijven tot gevolg. De ondernemingsraad zegt meerdere keren aandacht te hebben gevraagd voor het ontstaan van de „zorgwekkende situatie”, maar verbeteringen zijn uitgebleven. Het NFI maakte deze week al bekend dat ruim 250 DNA-onderzoeken soms maanden vertraging hebben opgelopen. Tweede Kamerlid Michiel van Nispen van de SP spreekt van een „volstrekt onwenselijke” situatie. „Het management van het NFI heeft niet geluisterd naar het personeel en de minister van Veiligheid en Justitie heeft niet geluisterd naar de zorgen vanuit de Tweede Kamer. Dit kunnen we niet accepteren, de minister moet ingrijpen.” Het NFI stelt dat een combinatie van factoren tot de huidige situatie heeft geleid.

'Politiewerk in gedrang door inzet bij azc's'

26 januari 2016. De politie is zo druk met het vluchtelingenwerk dat andere taken in het gedrang komen. Dat zegt de Vereniging van Middelbare en Hogere Politieambtenaren (VMHP) in De Telegraaf. Volgens de politiebond kunnen bijna 6000 medewerkers niet voor andere taken worden ingezet, omdat 10 procent van de capaciteit opgaat aan het handhaven van de openbare orde bij azc's en het registreren en begeleiden van vluchtelingen. Daardoor is er te weinig mankracht voor controles van fietsverlichting, aanpak van inbraken en preventiewerk

Vaker agenten met machinepistool op straat

27 januari 2016. Als antwoord op de terreurdreiging leidt de Nationale Politie in korte tijd 150 specialistische schutters op. Samen met de driehonderd schutters die er al zijn, vormen ze een nieuwe, zelfstandige bewakingseenheid. Ze zullen volgens teamchef Peter van Pelt niet alleen gebouwen en objecten bewaken, maar ook worden ingezet om te surveilleren in bijvoorbeeld winkelcentra of op stations. Sinds 2008 heeft de politie gespecialiseerde schutters in dienst, die naast hun gewone dienstwapen ook beschikken over een machinepistool (MP5). Daarmee kan verder worden geschoten. „De uitbreiding van het aantal schutters was al gepland”, aldus Van Pelt dinsdag. „Door de terroristische aanslagen in Frankrijk is de situatie veranderd en wordt hun opleiding versneld.”

8000 incidenten bij asielzoekerscentra

29 januari 2016. Het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) heeft in 2015 ruim 1300 meldingen geregistreerd van fysieke agressie op en rond locaties waar asielzoekers worden opgevangen. Het gaat dan bijvoorbeeld om schoppen en slaan, liet het ministerie van Veiligheid en Justitie zaterdag weten. Het COA telde in totaal zo'n 8000 incidenten rond azc's. In de meeste gevallen (5072) ging het om het overtreden van huisregels, zoals geluidsoverlast of een brandmelder afplakken. Ook werden 369 'zelfdestructieve acties' geteld. Het gaat dan bijvoorbeeld om hongerstakingen of zelfverminking. Ook de politie hield bij hoeveel incidenten zich voordeden bij opvangplekken en kwam uit op zo'n 4460 meldingen. Die varieerden van mensensmokkel tot verloren ID-papieren en loze meldingen.

COC luidt noodklok over azc's

7 februari 2016. Volgens het COC zijn de incidenten in azc's waar homo's, lesbiennes en transgenders mee te maken krijgen veel ernstiger dan tot nu toe gezegd wordt in de media. Janneke van Maanen van het COC: "Het begon met spugen en pesten, maar het escaleert, omdat de situatie langer duurt. We merken dat het aantal incidenten toeneemt, en dat de incidenten heftiger worden. We hebben grote zorgen dat er dodelijke slachtoffers gaan vallen."

'Deel vluchtelingen geen recht op asiel'

8 februari 2016. Een groot deel van de vluchtelingen die nu naar Europa komen, heeft geen recht op asiel. Dat schrijft de Duitse krant Frankfurter Allgemeine zondag op gezag van hoge functionarissen bij de Europese Unie. Dagelijks kwamen in januari 2000 vluchtelingen via Turkije naar de Europese Unie. Het percentage Syriërs onder hen is gedaald van 69 (in september) naar 39. Volgens schattingen van de EU heeft circa 40 procent van de vluchtelingen geen realistische kans om asiel te krijgen in Europa. Er komen steeds meer Irakezen (25 procent) en Afghanen (24 procent), die minder kans hebben op asiel dan Syriërs. De overige asielzoekers komen voornamelijk uit Noord-Afrika en worden gezien als economische vluchtelingen.

AIVD tapte 'onterecht' 13 keer advocaten af

9 februari 2016. Geheime dienst AIVD heeft van 1 maart 2014 tot en met 28 februari 2015 in dertien gevallen onterecht advocaten afgeluisterd, toen die gesprekken met hun cliënten voerden. Dit blijkt uit een onderzoek van de Commissie van Toezicht op de Inlichtingen en Veiligheidsdiensten (CTIVD). In de meeste gevallen was er volgens deze onafhankelijke commissie geen sprake van direct gevaar van de nationale veiligheid. Dat is wel een vereiste om dit soort gesprekken te mogen aftappen

Weer meer incidenten verwarde personen

11 februari 2016. In 2015 waren opnieuw meer incidenten waarbij verwarde personen betrokken waren dan voorgaande jaren. Het aantal van dit soort incidenten gaat elk jaar omhoog en is sinds 2011 met 65 procent gestegen. Vorig jaar waren het er bijna 66.000

DECEMBERBIJENKOMST 2015

De bijeenkomst in Leusden op 13 december was weer een warm en hecht samenzijn.

Vocaal Ensemble PUUR

Bijna traditioneel is de inbreng van het Vocaal Ensemble PUUR te noemen, onder leiding van Paul Snoek. Solistisch optreden van Yolenthe Cornelisse op de harp en de eigen inbreng van onze leden maakten deze dag wederom tot een zeer welkome invulling op de VOVK agenda.

Leo Fijen ontvangt het erelidmaatschap

Voorafgaand aan het diner in het naastgelegen 'De Kom', werd Leo Fijen met groot respect benoemd tot erelid van onze vereniging. Dit als blijk van waardering voor zijn werk in zijn algemeenheid en zijn betrokkenheid bij onze vereniging. Op de foto wordt hem door Jan van Kleeff de bijbehorende oorkonde overhandigd.

Lotgenotenbijeenkomsten en jaarvergaderingen van de LOvNG (vm ADS), de VVRS en de VOVK.

De nauwere samenwerking tussen de lotgenotenorganisaties heeft geresulteerd in een open uitnodiging aan VOVK leden om het bijwonen van regionale bijeenkomsten mogelijk te maken.

19 maart	VOVK	ALV en lotgenotenbijeenkomst te Leusden
16 april	VVRS	Jaarvergadering In dorps huis "De Kiep" te Eexterveenschekanaal.
23 april	LOvNG	Lotgenotenbijeenkomst, de Hunselaer, Honselaarsdijk
7 mei	VVRS	Uitgaansdag
14 mei	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst met spreker te Leusden
21 mei	NSMG	Herdenken en aanbrengen naamplaatjes bij het landelijk monument in De Wijk
20, 21, 23 mei	LOvNG	Lotgenotenweekend in Wilhelminaoord
18 juni	VOVK	Familiedag
24, 25, 26 juni	LOvNG	Sport- en spelweekend in Willemsoord
27 augustus	VVRS	Najaarsbijeenkomst
3 september	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst, wandelen
9 t/m 12 sept.	LOvNG	kidsweekend o.a. in Slagharen
24 september	DHG	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers te Alkmaar
22 oktober	LOvNG	Lotgenotenbijeenkomst in Gelderland
5 november	VVRS	Lichtjesavond in De Wijk
19 november	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst te Leusden
17 december	VOVK	Decemberbijeenkomst te Leusden

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
Het verhaal van....		
Annemarie Sluijs	Rien Verbiest	
Gedicht: Zonder jou	Annie M.G. Schmidt	5
Het is al zo lang geleden		
Cees van Vugt	Rien Verbiest	
Gedicht: Fluister	J.H. Leopold	7
Ieder zijn mening	Paul Kuiper / Wil Vreeburg	8
Wij herdenken...	Onze kinderen	9
tot / met bladzijde		13
Het altaartje van	Sybrenne en Ron Sluijs	
Gedicht: Witte vlinder	W. Esmee	14
Uit de redactiekeuken	Rien Verbiest	15
Schadefonds vindt oplossing	Ron Sluijs	16
Organisaties rond het strafproces	uit Dupe	18
Deel: Uit de tijd gevallen	David Grossman	19
Voor U gelezen		20
Dupe	December 2015	
Recherche van de toekomst	Blauw nr. 1, januari 2016	
David Grossman	Uit de tijd gevallen	21
Bericht 35 jaar straf!	NRC	
Nieuwsflitsen	- - -	23
Decemberbijeenkomst 2015		
Agenda 2016		24
Inhoud		25

